

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

»Danica« izhaja vsak petek na celi polji in velja po pošti za celo leto 7 kron, za pol leta 3 krone 50 vinarjev, za četrt leta 2 kroni. V tiskarni sprejemana za celo leto 6 kron, za $\frac{1}{2}$ leta 3 krone, za $\frac{1}{4}$ leta 1 krono 50 vin., ako bi bil petek praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj LIII.

V Ljubljani, 22. junija 1900.

List 25.

ANTON BONAVENTURA,

po božji in apostolskega sedeža milosti
škof ljubljanski,

vsem vernikom svoje škofije mir, srečo in blagoslov
v Gospodu našem Jezusu Kristusu.

(Konec.)

III.

13. In v resnici, ako je hotel Gospod Jezus Kristus v srcih naših utemeljiti kraljestvo ljubezni Božje, ni mogel odbrati boljšega sredstva, kakor je češčenje Njegovega Božjega Srca, saj nas mora to Srce res ganiti in nagniti, da ga v resnici presrečno ljubimo.

Presveto Srce nas spominja na najbolj znamenite dobrote Jezusove ljubezni do nas. Te dobrote so včlovečenje Sina Božjega, zakrament sv. Rešnjega Telesa, grenko trpljenje in britka smrt Jezusova. Pobožnost do presvetega Srca Jezusovega nas pa prav na te neizrekljive dobrote spominja in je prav zato tako pripravna vneti v srcih naših nasprotno ljubezen. Saj vendar dokazi ljubezni srce najbolj prevzamejo in kako bi mogel veren kristijan dokazati ljubezni Srca Jezusovega premišljevat, pa ostati hladn, mrzel, nemaren, ne pa vneti se najbolj iskrene ljubezni?

To premišljevanje nam podpira želja Jezusova, naj se napravijo podobe Njegovega telesnega Srca, kakor Ga je odkril in pokazal blaženi Margareti Alacoque. Ta podoba prikazuje presveto Srce Jezusovo vse v plamenu: okoli njega je trnjeva krona, na strani globoka rana in na vrhu vsajen križ. Jezus sam je rekel, kako želi, naj se take podobe javno časté, da bi mogel na ta način vspešno ganiti brezčutna ljudska srca.

14. In zares, ako vidim presveto Srce Jezusovo, pa me rana, križ in trnjeva krona spominjajo na grozovito trpljenje Božjega Sina in sicer za mojo dušo, za srečno mojo večnost, začne se mi daniti, da vsaj nekoliko slutim, koliko je moja duša vredna, kaj mora biti moja večnost in kaj moje življenje! Daniti se mi začne, da vsaj nekoliko tudi slutim, kaj je Božja svetost in pravčnost, kaj strašnega je greh, kaj groznega upor proti Bogu! Oh, sam Sin Božji žrtvuje vse za mojo dušo, sam Sin Božji trpi toliko, da zadosti pravici Božji za mojo upornost in nepokorščino! In jaz? . . . Duše ne smem izgubiti, Boga ne smem žaliti! Vse na svetu je minljivo, nično; za večnost treba delati, za večnost treba skrbeti in živeti! . . . Jezus, Sin Božji, mene tako ljubi, in jaz? Moram Ga ljubiti, ljubezen do Njega naj prevzame vse srce moje: da, le Njemu hočem služiti! S Savlom kličem: Gospod, kaj naj storim? Slišim odgovor: Veruj, kar je Bog razodel, spolnuj, kar je Bog zapovedal, varuj se hudega in delaj dobro! In jaz obljubim iz dna svojega srca: Gospod, hočem, le zapoveduj, jaz hlapec slušam: kakor pri sv. krstu se zopet odpovem vragu in njegovim delom in njegovemu napuhu: edino Ti, moj Jezus, vladaj v mojem srcu!

15. Vidite, kako češčenje Božjega Srca Jezusovega že samo po sebi razdira v nas kraljestvo satanovo, utemeljuje pa kraljestvo ljubezni Jezusove! Toda za našo pokvarjeno naravo, ki je tako silno za zlo nagnjena, je kaj težka zvestoba do Jezusa. Onda satan nikoli ne miruje, marveč skuša nas sam in po hudobnih ljudeh, da se zopet od Jezusa obrnemo, kraljestvo Njegovo iz naših src iztrebimo in zopet proti zapovedim

Božjim in cerkvenim. Bogu uporni in nepokorni živimo. Huda borba nastane v srcu onega, ki se hoče Bogu posvetiti, borba za Jezusa ali proti Jezusu, borba za satana ali proti njemu! Kdo bo zmagal?

Oh, ne obupajte: saj ste čuli, kako hoče Jezus prav obilnih in prebogatih milosti razsvetljenja in pomoči razliti na one, ki časté Njegovo presveto Srce. Blažena Margareta piše: „To božje Srce je neizcrpljiv studenec, iz katerega se neprenehoma izlivajo tri reke. Prvič, reka usmiljenja za grešnike, nad katere priteka duh kesanja in pokore; drugič, reka ljubezni, ki skuša pomagati vsem, ki so v nadlogah in potrebah; posebno onim, ki želé napredovati v krščanski popolnosti; tretjič, reka ljubezni in svetlobe za popolne prijatelje, katere hoče s seboj zediniti, da jim svojo znanost in svoja načela podeli, naj bi se vsi Njemu posvetili in vsak po svoje si prizadevali, da ga povelečujejo. Tem bo Devica Marija prav posebno pomagala, da dosežejo krščansko popolnost. Da, presveto Srce Jezusovo bo vsem onim, ki so ga v življenju častili, v času smrti varno pribežališče in varno pristanišče. Ono jih bo branilo in ščitilo. To Srce je morje dobrote, v katero naj ubogi pogreznejo svoje potrebe, morje radosti, v katero naj vsi potopimo svojo žalost, morje poniževanja zoper našo prevzetnost, morje usmiljenja za vse siromake, morje ljubezni za vse trpine.“

O prebogate milosti! Ako iz presvetega Srca Jezusovega priteka tako obilna pomoč za dušne borbe, ne bojmo se, le hitimo k temu Božjemu Srcu, le hitimo pred tabernakelj, in zmagali bomo, ostali bomo zvesti Jezusu: kraljestva Srca Jezusovega utemeljenega v našem srcu ne bo nikdo pokončati mogel.

16. Čujte nekoliko izgledov, da se prepričate, kako se pred kraljestvom Srca Jezusovega umika kraljestvo satanovo.

V neki občini na Nemškem je bila grda navada, da se je ob vsaki cerkveni slovesnosti nezmerno plesalo in zraven mnogo grešilo. Zastonj so se duhovniki prizadevali to navado odstraniti; dekleta in mladeniči se za opominjevanja niso dosti zmenili. Vpelje se pa pobožnost do presv. Srca Jezusovega: na večji praznik se m. . . dina temu presv. Srcu posveti. Dekletom pokloni župnik lepo sliko presvetega Srca in pravi: „Ve hočete danes zvečer na ples, Jezusa to ne bo veselilo: težko vam bo, ne iti, toda pomislite, glejte izmučeno srce Jezusovo!“ Dekleta se spogledajo, molcé odidejo, na ples pa ni nobene.

V drugi župniji je vladala nezmerna ošabnost in ničemurnost, še zakonske žene so se

gizdavo lišpale. Tudi tukaj se vpelje pobožnost do presv. Srca Jezusovega. Kmalu začne premagovati duh ponižnosti: mnoge častilke presv. Srca Jezusovega se združijo in sklenejo, da se bodo na čast presv. Srca Jezusovega prav priprosto nosile gledé obleke in las; kar si bodo na ta način prihranile, bodo dale v dobre namene.

Na Solnograškem je vladala velika nepotrpežljivost in sovražnost. Vpelje se pobožnost presv. Srca Jezusovega in kmalu dozori dvojen sad. Udje te pobožnosti so si prizadevali, da bodo gledé na trpeče Srce Jezusovo vse težave in križe potrpežljivo in vdano v voljo Božjo nosili in da bodo iz ljubezni do ponižnega Srca Jezusovega vsako sovražnost iz svojih src pregnali, ker sami želé, da jih krotki Jezus ne bi pognal iz Svojega Srca.

V drugi Solnograški župniji so se častilci Srca Jezusovega združili, da se boré zoper oskrunjevanje nedelj in praznikov. Posvetili so se presv. Srcu in obljubili, da hočejo na čast Božjega Srca Jezusovega sami nedelje in praznike posvečevati, pa tudi pri onih pospeševati in zahtevati, pri katerih imajo oblasti, vpliva in ugleda.

Prav pogubno je pijanstvo, posebno žganjarstvo. Satan to porablja, da ljudi v velike grehe zapeljuje. Oh, koliko prepira, sovraštva, kvantanja, ponočevanja, zapravljanja, pohujševanja prinese pijanstvo, posebno žganje. Ali niso pijanci, posebno žganjepivci surovi, divji, živinski, ali ne kalé oni miru v hiši, ali niso vzrok mnogemu zdihovanju, britkemu jokui stoku, velikim nesrečam, pa tudi pomanjkanju in siromaštvu; ali žganje ne razdira zdravja, ali ne pokončuje pameti in razuma, in kakošni so otroci nesrečnih pijancev in žganjepivcev? Žganje je res hudičev strup! Pijanci uvidevajo včasih svojo nesrečo in sramoto, ali moči jim manjka, da se iztrgajo iz te grde sužnjosti. Kje torej pomoči? Pri Božjem Srcu Jezusovem.

Pred nekoliko leti je ta kuga besnela v neki župniji na Tirolskem. Vpelje se bratovščina presv. Srca Jezusovega. To je vleklo. Duhovni so nekatere može na to opozorili, da naj bi se iz ljubezni do presv. Srca premagovali in zatajevali. In res, možje se združijo v društvo zmernosti, ter se iz ljubezni in na čast Srca Jezusovega zavežejo ogibati se vsake nezmernosti v opojnih pijačah. Škof briksenški so dotično društvo radi potrdili in rekli, da je to poklonstvo Srcu Jezusovemu posebno drago. Tako se je iz ljubezni do presvetega Srca Jezusovega in z Njegovo pomočjo v tej župniji začelo razdirati kraljestvo satanovo.

Še huje je na Irskem; tudi tam besni kuga pijanstva, tudi tam se žganje nezmerno uživa; še žene so se začele žganjepitju vdajati. Kaj ne, strah in groza! Kdo bo pomagal? Presveto Srce Jezusovo. — Člani častilcev presv. Srca so se združili in sklenili, v naskoku naleteti to Srce in ga prositi za milost, da bi sužnje pijanstva rešil, osvobodil in nazaj na pot treznosti pripeljal. To milost hočejo doseči z molitvijo, z dobrim vzgledom in zatajevanjem. Zato so se zavezali, da se bodo iz ljubezni do Srca Jezusovega sploh vsake opojne pijače prav popolnoma ogibali in nikdar ne kapljice ne bodo poskusili. Kaj ne, to je junaško!

V mnogih krajih moški ne prihajajo k službi Božji, posebno ne marajo za pogosto prejemanje sv. zakramentov in sicer posebno iz strahu pred ljudmi. Čudno, da so fantje in možje tako bojazljivi! Pa tudi tukaj pomaga presveto Srce Jezusovo. Iz Kolumbije v Ameriki se piše: „Posebno se moramo Bogu zahvatiti za pogum, s katerim toliko odličnih mož Bogu služi. V bratovščino presv. Srca Jezusovega sta vpisana dva ministra, dva generala, skoraj vsi državni podtajniki in mnogi bogatini, ki se javno shajajo in svojo vero spričujejo.“

Kraljestvo satanovo razdira najbolj do dna pogostno in vredno prejemanje svetih zakramentov. Tukaj se grešnik kesa, tukaj sklene zapustiti greh, tukaj ugasuje ljubezen do sveta in njegovega blišča, tukaj odpira srce ljubezni Božji in pokrepčan po dobljeni milosti sv. zakramenta začne dobro, čednostno živeti kot podložnik kraljestva Božjega. In glejte, prav pobožnost do presvetega Srca Jezusovega nagiba vernike, da večkrat pristopajo k mizi Gospodovi in tedaj tudi k zakramentu sv. pokore. Oh, kolika sreča!

Na zadnje še en izgled, da vidite, kako se more po pobožnosti do presvetega Srca Jezusovega v celih župnijah razdreti kraljestvo satanovo. vtemeljiti pa kraljestvo Srca Jezusovega. Na Avstrijanskem je mirna gorska vas. Novodobno brezverstvo še ni moglo do tje prodreti. Le enkrat v letu je v vasi mnogo več življenja in sicer o prazniku presv. Srca Jezusovega. Obhaja se tridnevnic, pa k nji prihajajo verniki iz vseh sosednih župnij. Obilno število jih pristopi k sv. obhajilu in ko se Najsvetejše v veliki procesiji nese po polju in čez travnike, slavi presv. Srce Jezusovo veliko zmagoslavje. Od 770 župljanov jih je nad 500 v bratovščini presvetega Srca Jezusovega. In sad? O tem piše vredni župnik: „Sad pobožnosti do presv. Srca Jezusovega je očividno. Mladina ni več tako surova in

pokvarjena, ampak je sramežljiva in bogaboječa: zakonska sreča, radost in zakonski mir se ne rušijo; otroci in posli so radi pokorni. Razlog temu je, ker je ni hiše, v kateri bi ne bilo slike presv. Srca Jezusovega, ker je ni hiše, v kateri bi ne bilo člana bratovščine Srca Jezusovega.

Predragi, kaj želite Vi za Svoje hiše in župnije? Ali naj bo pri Vas kraljestvo satanovo? ali naj pri Vas vlada grešni pla, ničemurnost, ošabnost, sovražnost, pijanstvo, žganjarija, preklinjanje, razuzdanost, nesramnost? Ali ne želite, da nad Vami vlada Jezus? da je pri Vas doma ponižnost, prijateljstvo, treznost, mir, sramežljivost, čistost, pokorščina, odkritosrčnost? Hočete-li tako? Tedaj začnite častiti presv. Srce Jezusovo, pa bote kmalu z Njegovo pomočjo svobodni onega sramotnega robstva, v katerem Vas drži satan s pomočjo strasti: svobodni bote in veselega srca bote čednostno živeli in zvesto služili edinemu svojemu Kralju: Jezusu, kar edino je tudi za nas častno.

Ako pogledam po naši domovin, pozivlja se mi veselo upanje, da se kraljestvo satanovo ne bo več širilo, ampak se zmiraj bolj in bolj omejevalo, pokončevalo in razdiralo. Oh, saj vidim, kako se dan za dnevom širi kraljestvo Marijino, po Mariji pa nam prihaja Jezus in Njegovo kraljestvo. Po vseh krajih naše lepe škofije gledam veliko število Marijinih hčera, pa tudi gledam rastoče število Marijinih sinov, ki se združujejo za resen boj proti grdim strastem, za resen boj proti hudemu zalezovanju satanovemu. O, čutim in skušam, da po Mariji napreduje dobro življenje, izgublja se pa grdo, nesramno življenje. O Marija, zmaguj, pridobivaj si zmiraj več hčera, pa tudi sinov, o naj ne bo brez njih nobene župnije, potem pa jih očiščene in vse vnete predstavi Jezusu, pripelji v kraljestvo Njegovo, iz katerega naj se nikoli več ne ločijo!

Vidim tudi tretji red, kjer se možje in žene združujejo za iste borbe pod varstvom in obrambo sv. Franciška; možje in žene cele naše škofije, kar Vas ni v Marijinih družbah, stopite v tretji red in kmalu boste tudi iztrgani iz rok satanovih, ter pripeljani k Srcu Jezusovemu, pripeljani v njegovo kraljestvo.

In kaj še veselega gledam? Gledam svete misijone: o kako beži satan pobit in poražen iz župnij, kjer je sveti misijon. Gledam pa, kako se mlado in staro bolj pogostokrat zbira pri mizi Gospodovi; vidim, kako se ob nedeljah skupno v zboru in glasno časti in moli Jezus v sv. Rešnjem Telesu, gledam tudi število ponočnih častilcev presv. Srca Jezusovega v tabernakeljnu. Kraljestvo satanovo, kraljestvo tmine in greha se izgublja,

širi pa se kraljestvo presvetega Srca Jezusovega, kraljestvo luči in čednosti.

IV.

Prišel je mesec rožnik. V tem mesecu imamo razen binkoštnih praznikov dva praznika Jezusove ljubezni: praznik sv. Rešnjega Telesa, 14. rožnika, in praznik presv. Srca Jezusovega, 22. rožnika. Prvi praznik bomo obhajali po navadi, kar se dá slovesno v procesijah, z zvonjenjem, pokanjem možnarjev in petjem: tudi osmina naj se obhaja po navadi s sveto mašo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom.

Praznik presv. Srca Jezusovega naj se pa tako-le praznuje:

1. Naj se odloči tridnevnicca, kakor lani: v četrtek, petek in soboto, 21., 22., 23. rožnika naj bodo zjutraj po sv. maši ali pa zvečer pete litanije presv. Srca Jezusovega z dotično spravno molitvijo, točno kakor je v knjigi „Molitve pri očitni službi božji“, str. 29, 30, 31, 32: opomnim, da molitev „Presladki Jezus“, str. 31, sv. Oče kar naravnost želé:

2. pri glavni slovesnosti v petek (22./6.), ali v nedeljo (24./6.) naj se po pridigi bere od sv. Očeta odločena posvetitev presv. Srca Jezusovega: naj jo gg. pridigarji kratko obrazlože, potem pa tako molijo, da poedine kratke odstavke prav glasno izgovoré najpoprej oni, potem prav tiste besede ljudstvo za njimi:

3. k glavni slovesnosti naj se povabijo občinski zastopniki, da se kot taki pobožnosti udeležé: naj se jim odloči poseben prostor:

4. v petek ali pa v nedeljo popoldne naj bo po slovesnih litanijah procesija s presvetim Rešnjim Telesom, kakor je o veliki noči: tudi te naj se občinski zastopniki skupno udeležé:

5. v petek ali v nedeljo zjutraj naj ima šolska mladina skupno sv. obhajilo: možje, žene, mladeniči in dekleta pa naj se razdelé vso osmino tako, da bo vsak dan po en oddelek opravil spravno sv. obhajilo, o katerem naj p. t. duhovni pastirji ljudstvo poučé:

6. v osmini naj bo letos vsak dan sveta maša pred izpostavljenim Najsvetejšim: dodajo naj se litanije presv. Srca s posvetitvijo: kjer bolje ugaja, naj bodo litanije zvečer:

7. prosim vse tudi, naj bi se zvečer dné 21. rožnika na čast presv. Srca Jezusovega zažigali povsod na okolu kresovi, kateri naj spričujejo ljubezen vernikov do Božjega Sina in naj dajejo javno zadostovanje za vsa razžaljenja, katera trpi Gospod Jezus od onih, ki kraljestvo Njegovega presvetega Srca v sebi in v drugih izpodkopavajo:

8. glavna slovesnost: posvetitev in procesija naj se prijavi okrajnim oblastim, da se morejo udeležiti, ako bodo mogle:

9. v Ljubljani bo v stolnici glavna slovesnost v petek, kjer bom jaz pridigoval in maševal ter vso škofijo presv. Srca Jezusovemu posvetil.

Posvetimo se presv. Srca Jezusovemu; Jezus naj pa nad nami izpolni svoje obljube in naj nas obspé z obilnimi milostimi, da Mu moremo ostati zvesti do smrti.

V Ljubljani, 10. maja 1900.

† **Anton Bonaventura,**
skof.

Cerkve in zvonovi v dekaniji Kranj.

(Dalje.)

VIII.

Križe.

Podružnice.

3. Senično.

Na severnem koncu Vojvodovega gozda (Udinboršt) stoji med sadnim drevjem vasica Senično. Vseh hišnih številok je 21, izročene so pa soseskinemu varuhu **sv. Jerneju**; bližnji sosed mu je sv. Andrej v Goričah. Cerkev v Seničnem je imela že leta 1526 lastne račune, pri katerih sta bila poleg kriškega duhovnika navzoča ključarja z vsim ljudstvom. Kraj se imenuje v takratnih zapiskih „Guettenhawe“, kar bi pomenilo dobro ali rodovitno zemljo. Pozneje (1610) beremo „Stanizhnu“, v novejšem času Senično. Cerkev ima gotsko svetišče in tri oltarje: v velikem sv. Jernej (več o njem glej Voklo, šentjurske župnije), na evangelijski strani sv. Florijan, na listni Marija-kraljica. Zadnjega oltarja še ni bilo leta 1631, postavili so ga pozneje. Na stropu ladije je naslikana sv. Trojica s sv. Jernejem in štirimi evangelisti. „Žegnanje“ obhajajo nedeljo pred sv. Jernejem.

V bližnji, kakih 15 minut oddaljeni graščini Golnik (Gallenfels) je bila nekdanja kapela; sedaj jo rabijo za gospodarsko shrambo. Graščaki so imeli navadno svojega duhovnika; tako je bival n. pr. l. 1795 ondi Jurij Fujan, sacellarius —kapelan. Lepo posestvo je večkrat menjevalo svoje gospodarje ter prehajalo iz enih rok v druge, kakor je sploh na svetu navada. Prvotno je bila last gospodov Gallenfels, po katerih ima še dandanes ime. Ta rodbina si je napravila v Seničnem lastne rakve, ki so sicer sedaj zasute, a na kameniti plošči cerkvenega tlaka se je še ohranil napis: *Hie ligt begraben der woledl gebohrene Herr Hans Jacob von Gallenfels, Ritt-*

maister in Cran, mit seiner Frau Gemahlinn Maria Elisabeth, eine gebohrene von Fahemfeldt. den 25. May 1665. Zadnje ime se mora brati bržkone Fahnenfeldt.

V stolpu visita dva stara zvonova, ki merita skozi spodnje krilo 82:67 cm. Glasova sta jima $a-d = 1, 4$.

Na večjem zvonu je sedem masivnih podob, namreč: Marija in sv. Ana imate Jezusa v sredi, sv. Jernej, sv. Matija, sv. Jakob opravljen kot popotnik, sv. Florijan. O prvi podobi je omeniti, da so zlasti v 16. in 17. veku zelo častili sv. Ano. bržkone bolj kakor dandanes. Zato so slikarji in kiparji takratnih časov kaj radi predstavljali božje dete v družbi njegove matere in stare matere. Ob zvonovem krilu se bere: ✝ ECCE CRUCEM DOMINI, FUGITE PARTES ADVERSE, VICIT LEO DE TRIBU JUDA, RADIX DAVID ALLELUJA (Glejte križ Gospodov, bežite sovražne moči, zmagal je lev iz Judovega rodu, korenina Davidova aleluja). Napis ob vratu: ✝ MATTHIAS LANTSMAN IN CLAGENFURTH HAT MICH GOSSEN ANNO 1693. To je tisti slavni celovski zvonar, ki je vžil šest let poprej (1687) veliki zvon za krasno cerkev „Gospa sveta“ na Koroškem. Zvon je kolos, ki tehta 118 stotov in meri skozi spodnje krilo 2.22 m. Štirje možje ga morajo goniti, in tedaj bobni njegov glas Fis tako veličastno, da te kar ogreva pri srcu, in tako mogočno, da ga slišijo več ur daleč.

Manjši ima letnico 1695 in je bržkone tudi Landsmanov, akoravno mu manjka zvonarjevega imena. Korenine so pri kroni kakor spletene, sploh ga diči več okraskov s podobami: Krist na Oljski gori. Izveličar na križu, pod njim Marija in sv. Ivan, sv. Mihael s tehtnico in mečem, sv. Sebastijan.

4. Žiganja Vas.

Arhiv kriške župnije hrani poleg družih starih listnin tudi pergament, ki poroča o starosti cerkve sv. Urha v Žiganji Vasi. To pismo sega v davne čase nazaj, ker nosi častito letnico 1327. Takrat je vladal očak Paganus Turrianus (1319—1332), pripadajoč dobi, ko je stal oglejski patrijarhat deloma še na vrhuncu slave. Paganus ni bil samo v duhovskem temveč tudi v svetnem oziru nekak gospodar na Kranjskem. Notranjska mu je morala dajati celo vojake in v Slavini je imel vojaško posadko (1331). V navedenem pismu podeljuje odpustkov romarjem, ki obišejo cerkev sv. Urha, iz česar sklepamo, da so imeli ta kraj za božjo pot. V Kranju, kamor je pripadala Žiganja Vas kot podružnica, župnikuje oni čas župnik (plebanus) z imenom Tremontanus.

V poznejših letih so se začeli shajati ljudje tu-sem posebno v praznik sv. mučenke Katarine. O tem imamo beležko v duhovskem poslovníku kriške župnije iz leta 1694: „Die 25. nov. in festo s. Catharinæ, virginis et martyris, confluit populus in Sigersdorff.“ Tako so namreč imenovali z nemškim izrazom Žiganjo Vas, bere se tudi Sigeldorff. V cerkvi so trije oltarji: veliki

sv. Urha (več o svetniku glej Smlednik), na moški strani sv. Matej, na ženski sv. Katarina. Sohi zadnjih dveh stojite v izdolbljenih votlinah, oltarja sta kar na zidu slikana. Mali sejm obhajajo nedeljo po sv. Urhu, večji pa drugo nedeljo po sv. Jerneju.

Trije zvonovi merijo skozi spodnje krilo 88:76:70 cm. Vbrani so melodiško s primo, sekundo in malo terco $a-h-c = 1, 2, 3$ Zvonjenje je slično onemu pri sv. Krištofu v Ljubljani, toda zvonovi ljubljanskega pokopališča so še manjši, imajo namreč 83:73:68 cm premera, zato so tudi glasovi nekoliko višji.

Veliki nosi napis: SOSESKA SV. URHA ME JE IN MOJEGA MALEGA TOVARŠA VLITI DALA LETA 1877 Sv. Matej z angeljem, sv. Anton puščavnik Iz zvonarne Ignacija in Petra Hilzer v Dunajskem Novem Mestu.

Srednji tehta 397 funtov. Marija obdana z angelji, sv. Ureh z ribo. Vžil Anton Samassa 1857.

Mali je istega zvonarja in istega leta (1877) kakor veliki. Sv. Josip z Jezusom v naročju, sv. Katarina.

Za nekdanji stari zvon, katerega sedaj ni več, je ohranjen račun, ki nam pojasnuje marsikaj. Glasi se:

Die neue glocken weget 306 Pfundt, das Pfundt à 42 kreuzer, betraget 214 fl. 12 kr. Ein schwengl dazu weget 16¹/₂ Pfundt à 15 kr., betraget 4 fl. 3³/₄ kr. Drinckgeld für die gesellen 51 kr. Summa 219 fl. 6³/₄ kr.

Daran empfangen die alt glocken, so gebogen 225 Pfundt, davon wird 10 per Cento feuer Callo abgezogen. Rest 202¹/₂ Pfundt à 30 kr. = 101 fl. 15 kr. Rest Summa 117 fl. 51¹/₂ kr.

Laybach den 5. July 1794

Johann Jacob Samassa,
bürgerl. Glockgiesser.

Funt bronca so torej plačevali takrat po 42 starih krajc. Stare zvonove je jemal zvonar po 30 krajc. ter računil 10% kot izgubo pri raztopljenju.

V vsej župniji: 5 cerkvâ in 14 zvonov.

(Dalje.)

Župnik Josip Lavtičar.

Sv. Alojziju v čast.

Sv. katoliška cerkev se nam blesti tu na zemlji kot ljubljena hči nebeška in izvoljena nevesta našega Gospoda Jezusa Krista. Kako lepi so pač njeni šotori, kako lepo njeno prebivališče. Vse kar je v njej, vse njene lastnosti nam pričajo, da je delo božje. Njena vstanovitev po božjem Sinu, nje hitra razširjatev, njen trdni obstanek, njene sijajne zmage, v krutih bojih in preganjanjih, nje jedinost, svetost, vesoljstvo in apostoljstvo — vse to kaže, da je sveta cerkev izmed vseh jedino prava. Ne ljudje, večni Bog je vsadil to drevo. On mu daje rast, iz njega puhti duh božji; blagonosni sad tega rajskega drevesa pa so nam svetniki, na katere je cerkev ponosna in po pravici ponosna. Kljub silni množini sovražnikov, ki jo hočejo koreninoma izruti iz zemlje, prinaša to drevo Božjih svetnikov, katerim veljajo besede sv. Pavla: „Preobilno veselja imam pri vsej svoji nadlogi.“

Celo leto kaže nam mladikam svoj sad, vsak dan se raduje nad svetniki. Zlasti pa nam tekoči

teden glasno kliče, naj se oziramo na jednega izmed njenih najboljših otrok, na našega vzornika sv. Alojzija. — Kako pa je dosegel ta angelj v človeški podobi toliko neminljivo slavo? Jedinostem, ker je bil dober otrok svoje matere sv. kato-liške cerkve. — O kako preslepljeni so oni stariši, ki si želijo dobrih nedolžnih otrok in vendar ne čislajo in ne ljubijo sv. cerkve. Sad bi radi imeli, drevesa ne marajo. Še tako spretno odbrani posvetni pomočki ne morejo človeka v dobrem ohraniti, to zamore storiti le ona, ki deluje s pomočjo božjo. Žalostnih vzgledov, kam pripelje posvetna odgoja, ki pa tega imena niti vredna ni, imamo dovolj. Ni nam treba prebirati za to obširne zgodovine, saj nam dan na dan pričajo živi spomeniki o tem. Pričajo pa nam tudi spomeniki v sveti cerkvi: da le dobro drevo more roditi dobrega sadu. Najlepši svedok za to nam je sv. Alojzij. On ni storil ničesar drugega kakor to, kar ga je učila sv. cerkev. Po svetem krstu se je sprejel v sveto cerkev. Ta ga je oblekla v biserno odelo krstne nedolžnosti, katero je hranil jedino s pomočki, ki mu jih je nudila sv. cerkev, do zgodnjega groba. Knežjega rodu, sredi šumnega in zapeljivega sveta vzgojevan, je vedno slišal opominjajoči glas sv. cerkve: Kdor nevarnost ljubi, poginil bode v nevarnosti. (Sir. 3, 22). Kot zvesti učenec Kristov se je zatajeval in premagoval po navodilih, ki mu jih je nudila sv. cerkev. Krotil je svoje oči, zatajeval svoj jezik in svoja ušesa, mrtvil svoje telo! — Sv. cerkev ga je učila kakor uči tudi nas, da mora Boga ljubiti nad vse. In katero srce je poleg matere Marije Jezusa bolj ljubilo, kakor angeljsko srce sv. Alojzija? On se je takorekoč potapljal v morju božje ljubezni. In ta ljubezen mu je dajala moč, da je bil nepremagljiv v izkušnjavah. — Sv. cerkev ga je učila, bližnjega ljubiti kakor sama sebe. Poslušal je njen glas; more li kdo svojega bližnjega bolj ljubiti, kakor če da življenje zanj? Sv. Alojzij je to storil. Junaško je stregel kužnim bolnikom in ni se ločil od trpinov, dokler ni sam zbolel in umrl.

Tako je vzgojila sv. cerkev angeljskega mladeniča sv. Alojzija; tako bi bila tudi vzgojila in je hotela vzgojiti slehernega izmed nas, ko bi bili le hoteli poslušati njene izveličalne nauke. — In če smo to zamudili do sedaj, obžalujmo in popravimo, kar je zastarelega — še je čas — toda skrajni čas. Začnimo takoj: ako nismo sv. Alojzija posnemali v nedolžnosti, posnemajmo ga v spokornosti, če hočemo kedaj biti v njegovi nebeški družbi, kamr nas želi pripeljati naša ljubeča mati. Napravimo tej materi to zadostenje, da kakor se raduje sv. Alojzija, ji tudi mi delamo veselje s tem, da se vedemo po njenih naukih in da bo kljub bridkostim, ki jih napravljajo ljuti njeni sovražniki, mogla vsklikniti: „Preobilo veselja imam pri vsi svoji nadlogi.“ Ti pa, o sv. Alojzij: „Prosi za nas!“ *L. P.*

O češčenju presv. Srca Jezusovega v naši domovini v 18. stoletju.

Prve javne častilke presv. Srca Jezusovega v naši de želi so bile ljubljanske klarisinje. Njihov samostan s cerkvijo sv. Mihaela je stal na Dunajski cesti tam, kjer je bila do pred kratkim vojaška bol-

nica in je še vojaško skladišče. Zgradili so ta samostan iz zapuščine bogatina doktorja Mihaela Friderika Hiller, ki je volil za novo naselbino redovnic svete Klare v Ljubljani za takrat ogromno svoto 60.000 gld. Temeljni kamen samostanu je položil l. 1648 ljubljanski knežskof Oton Friderik grof Buchheim, ki je po naselitvi klarisinj, prišlih iz škofjeloškega samostana, končno posvetil novo svetišče meseca listopada l. 1659. Prva opatinja je bila Marija Lukančičeva, poslednja pa Josipa pl. Prešernova l. 1782., ko je cesarja Josipa II ukaz razrušil imenovani samostan. (R. Schrey, Rückblick auf die ehemals bestandenen Klöster der Clarissinnen in Krain etc. v. Mitth. d. h. V. f. Kr. 1860 str. 60).

V tem samostanu se je pričelo z začetkom 18 stoletja prvo očitno češčenje presv. Srca Jezusovega v naši domovini. Gotovo so že poprej, zlasti, odkar se je bil l. 1673. prikazal Zveličar blaženi Margareti Alakok, koprnela mnoga srca v pobožnosti k najsv. Srcu. Prvi javni znak tega češčenja pa je bila kapelica presv. Srca Jezusovega, ki so jo dale zgraditi klarisinje pri svoji cerkvi l. 1702 in bratovščina, ki so jo ustanovile istega leta na slavo Božjemu Srcu v novi kapelici. (Thalnitscher, Hist. eccl. cath. ed. A. Koblar str. 36, in 45.).

Zanimiva opomba o tem poslednjem dogodku stoji v dnevniku ljubljanskih jezuitov pri petku po osmini praznika presv. Rešnjega Telesa dne 23. rožnika 1702. Ona slove: „O. Hoffstetter je pri redovnicah sv. Klare proslavljal presv. Srce Jezusovo, ko je praznovala bratovščina osnovana pod tem naslovom ondudaj svojo prvo slavnost.“ Naslednje leto je o tem godu poleg pridige opravil jezuitski prazniški propovednik tudi sv. mašo.

Klarisinje so izprevidele, da ne zadostuje samo nemška pridiga, zato so jele vabiti za slavnostne govornike o godu presv. Srca Jezusovega tudi slovenske jezuvite. Tako sta dne 27. rožnika 1719 t. j. v petek po Telovski osmini pridigala o. Paradižič (Paradifiz) slovenski in o. Maderegger nemški. Morda je provzročil ta preobrat slovenski pisatelj Ahacij Stržinar (Sterschiner), ki je bil ondaj izpovednik v samostanu sv. Klare v Ljubljani. Slovenska pridiga je bila ob 7. uri zjutraj, nemška ob 9. V slovenskom jeziku so govorili bratom in sestram presv. Srca Jezusovega o njihovem glavnem prazniku l. 1713. o. Krasnik (Kräfnigg), l. 1717. in 1719. o. Krnec (Kerniz), l. 1722. o. Žurbi (Schurbi), l. 1737. in 1739. o. Irmel, l. 1738 in 1741 o. Lavrenčič (Laurenziz), l. 1755 o. Wolf, l. 1759 o. Pogačnik (Pogatschnigg). Dne 7. rožnika 1720 so maševali v kapeli presv. Srca Jezusovega pri klarisinjah jezuitski rektor in še dva druga tovariša iz Jezusovega reda. Pred praznikom presv. Srca Jezusovega so hodili jezuviti izpovedovat klarisinje. Dne 22. rožnika 1724 sta opravila ta posel o. Copini in Schuppert.

Poleg ljubljanskega sta se nahajala nekdanj na Kranjskem še dva starejša samostana redovnic sv. Klare, namreč v Škofji Loki in v Mekinah pri Kamniku. Tudi v teh bivališčih Bogu posvečenih devic se je častilo Božje Srce Jezusovo. Izrečno je znano to o mekinskem samostanu, kjer so ondotne redovnice molile presv. Srce Jezusovo zlasti v nedeljo po prazniku presv. Rešnjega Telesa. V soboto po Telovim dne 6. rožnika 1722 sta odrinila jezuvita prof. o. Purckardt in slovenski nedeljski pridigar o. Igel

precej popoldne v Mekine, kamor sta bila povabljena propovedovat pri nastopni nedeljski slavnosti presv. Srca Jezusovega.

Mimogrede naj omenim, da so bile mekinske nune tudi vnete častilke Marijinega sv. Srca. V njihovi cerkvi je stolovala bratovščina Srca blažene Marije Device, ki je slovesno praznovala te-le dni v letu: Glavni praznik je bil vsako nedeljo šestdesetnico, manjši slavnosti sta bili 3. nedeljo meseca velikega travna in prvo nedeljo meseca malega srpana. Udje te bratovščine so častili Marijino Srce zlasti tudi v nedeljo po veliki in mali gospojnici. O takih prilikah so hodili v Mekine oznanovat božjo besedo na slavo presv. Device ljubljanski jezuiti. Tako sta šla tja v soboto pred peto nedeljo po veliki noči dne 20. velikega travna 1624 o. Žurbi in o. Coppini. Drugi dan sta v svojih govorih poveličevala Marijino Srce.

Posebno se je razširilo to češčenje izza l. 1766, ko je rimska stolica dovolila, da se sme v bodoče vsako leto praznovati omenjeni petek god presv. Srca Jezusovega s posebnim oficijem in s sv. mašo. Naslednjega leta 1767 so praznovali ljubljanski jezuiti god presv. Srca Jezusovega s tridnevno. Tri večere pred tem godom so se zbirali ob 8 uri v cerkvi pred Najsvetejšim, izpostavljenim v jedilniku, molili litanije, potem pa še četrte ure častili Božje Srce in mu priporočali v varstvo svojo družbo, ki je bila ondaj v velikih stiskah. O godu presv. Srca dne 26. rožnika so vsi prejeli sv. obhajilo, da so se vdeležili odpustkov, ki jih je vsem vernikom za tisto leto in za vse prihodnje čase nakazal tedanji papež Klemen XIII. Ob 10. uri je bila tisti dan slovesna sv. maša in popoldne litanije pred Najsvetejšim. (Jezuitski dnevnik).

Župnik Ivan Vrhovnik.

Prvo slovensko romanje v Rim.

(Dalje.)

24. aprilja 1900.

Svetlo solnce plava proti vrhovom visokih apeninskih gora in goste sence zagrinjajo večerno naravo krog in krog: sedem v podrto kočijo. Na kozlu sedi mogočno kočijaž ter vpije z jednakomernim glasom: „guardo-pozor!“ Suha mula, na koje žalostnih plečih je narisana vsa njena ne baš vesela preteklost — naju vleče polagoma dalje. Domenila sva se bila s kočijažem, da me popelje v Asizi, in da mu dam, ker mi primanjkuje laškega denarja, za plačilo mesto lire našo krono.

„Si-li razumel“, pristavim med potoma, „da dobiš krono?“

„Razumel!“ odgovori mi in prikima z glavo.

Opozarja me mimogrede lepote obcestnih drevoredov, na krasoto visokih oljik in lavorik, ki obdajajo višino, vrhu katere stoji 14.000 prebivalcev broječe mestece Asizi.

„In kaj je Italijana napotilo, da je zidal toliko mest na gričih in gorah? Ali v varnost pred sovražniki?! Ali morda dober zrak?! — —“ vprašam med drugim tovariša svojega.

„E, zrak bo, zrak! — —“

„No, pa naj bode!“ — —

Pripeljeva se do cilja in jaz stopim iz voza in mu pomolim zahtevano svoto.

„Ne boš!“ oglasi se urno, skoči raz kozla in stopi predme z razkoračenima nogama: „Ne boš! — Jaz hočem liro, ne krone! Krona ni naša, lira je naša!“ govori on in to vedno glasneje in glasneje.

Trudim se mu dokazati, da nimam ni beliča laškega v žepu. Toda zaman! Zaman mu skušam razložiti, da se denar lahko menja v mestu, v menjalnici; — njegovo prepričanje, njegovo srce ostane trdo kot kamen.

Vsa pogajanja so zaman!

Zdi se mi te zabave že dosti in da bi bila stvar preje pri kraju — napovem mu: da ga pustim in da grem.

Butoglavi Italijan me prime za rob črne suknje in po meni je bilo.

Minilo je nekaj minut. —

Mimo prišlemu neznanču se mi je zahvaliti, da mi je priskočil v denarju na pomoč in me rešil tako — nevarne krize.

F. P.

(Dalje prihodnjič.)

Razgled po domovini.

Iz Tržiča. (Blagoslovljenje bandera Marijine družbe). Lep in vesel dan je imela naša Marijina družba praznik presv. Trojice. Po krščanskem nauku so se zbrali vsi Marijini otroci okoli oltarja Marije vedne pomoči. Na to je pristopil veleč. g. duhovni svetnik in predsednik Marijini družbi župnik Fr. Spendal ter v kratkem, jedrnatem govoru razložil najprvo pomen praznika presv. Trojice in prešel do Marije, katero je stavil v vzgled navzočim dekletom. Po končanem govoru so glasno obnovile vse društvenice krstno obljubo. Na to je g. predsednik blagoslovil novo zastavo, ki je jako ukusno izdelana iz belega damasta in zlatimi resami. Ima 2 podobi; na jedni strani je slika Marije vedne pomoči, na drugi sv. Neže. Naročeno je bandero pri gospej Ani Hofbauerjevi v Ljubljani in je stalo 600 kron. — Po končani slovesnosti so zapele društvenice nekaj Marijinih pesmi, na kar so se razšle z vidnim veseljem, da se jim je posrečilo v tako kratkem času priti do zaželenega bandera.

Kapelan J. Potokar.

L. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec junij 1900.

(Spis potrdili in blagoslovili sv. Oča.)

a) Glavni namen:

Pobožnost do božjega Srca Jezusovega.

b) Posebni nameni:

22.) **Praznik presv. Srca Jezusovega.** Pravo razumevanje pobožnosti do Srca Jezusovega. Katoliški časopisi in njihovi uredniki.

23.) **Sv. Edeltruda.** Krščanske vladarske hiše. Katoliška cerkev na Angleškem. Rokodelci in trgovci

24.) **Sv. Ivan Krstnik.** Obnovitev posvetitve k presv. Srcu Jezusovemu. Razširjanje molitvenega apostolstva Sv. Oče Leon XIII.

25.) **Sv. Viljem, opat.** Redovniki. Katoliško gibanje na Dunaju. Duhovniki in obhajanci.

26.) **Sv. Ivan in Pavel.** Voditelji pri krščanskem preosnovanju človeške družbe. Dobro časopisje. Misijoni v Južni Afriki.

27.) **Sv. Ladislav.** Cesar avstrijski. Dežele ogerske krone. Uničenje prostozidar-kih načrtov.

28.) **Sv. Irena.** Kat. učenjaki. Važna slovstvena dela. Spreobrnitev razkolnikov. Povrnitev družbe Jezusove v Nemčijo.

N.

Listek.

Dekan Mežnarceve zadnje ure in njega naredbe.
Ker se je dekan Mežnarca lotila več kot ena smrtna bolezen, ni bilo upati ozdravljenja. A poročitelju tega vendar ni prišlo do uma, da bo moral tako kmalu umreti in to zato ne, ker je teden dni pred smrtjo govoril do njega o vsem tako neutrujeno in s to jasno sodbo, kot ga je dičila ves čas življenja. Mežnarec je bil velicega duha in pa velicega človeškega potrpljenja. Primarij dr. Šlajmer se je, kakih 10 dni pred smrtjo klican v pomoč, izrazil o njem kapelanoma: „Tacega bolnika še nisem videl (in on ne videl!) — dekan silno trpi; a nima besedice potožbe.“ Ob vsej tej junakosti pa je Mežnarec jasno gledal v svojo prihodnost. Petek, 8. t. m., so s kapelanoma sestavljali junijev hišni red. Tu je v pogovoru pripomnil: „Sedaj bom pa jaz umrl.“ Gospoda sta osupnila. Nadaljeval je: „Danes ne in tudi jutri ne; v par tednih pa.“ Na to so z junijevim redom nadaljevali Zvečer sta hotela čuti pri njem. Hvaležnostno je odklonil. Sploh ni hotel nobene nočne postrežbe. Ko se je poročitelj temu binškošni ponedeljek, 4. t. m., poslovil od njega, ni takrat še nikdo ostajal po noči ob njem; zato je prosil družine, naj bivajo vsaj v kaki bližnji sobi. Odgovarjal je namreč ponujajočim se redom: „Če bo treba, bom že pozvonil.“ Sabato zjutraj, 9. t. m., je rekel kapelanoma: „Resigniral bom.“ Gospoda: „Ostanite; saj bova midva vse storila.“ In on na to: „Naj pa bo.“ Zvečer tega dne je čul, da bi ga še enkrat rad obiskal osebni mu prijatelj, častiti župan temu mestu — cesarski svetnik Šavnik. „S Karolom bi rad še govoril; naj jutri pride,“ je dejal. Res je prišel nedeljo jutro ob 9tih in jokal. Dekan ga ni več poznal. Po noči je poslal po kapelana Frana Žvan, ki je prišel s štolo. Malo mu je na to odleglo. Zato sta se zgovorila: da pride nedeljo precej po osmi sv. maši. — Približno ob 1/2,9ih tega dne ga je potem izpovedal. Za svoje popotno sv. obhajilo je določil sam tako le: „Z velikim zvonom naj štirimi presledki pozvoni; kapelan Iv. Renier naj pride v roketu in svečo, tudi vsa domača družina naj dojde svečami.“ Prihitelo je še več drugih ljudi. Kap. Renier je hotel poklekniti v sobni kot. A dekan ga pozove do sebe in mu stisne roko govoreč: „Sedaj je pa vse končano.“ Obhajajočega kapelana Žvana je popravil, ker ga je hotel obhajati navadnim besedilom: „Telo Gospoda našega Jezu Krista naj ohrani tvojo dušo v večno življenje Amen.“ — narekujoč mu sam besede svetopopotničnega obhajila: „Sprejmi brat, popotnico telesa Gospoda našega Jezu Krista, ki naj te obvaruje hudobnega sovražnika in pripelje v večno življenje.

Amen.“ Vse previdovanjske odgovore je izustoval sam na glas. Po dokončanem sv. obredu je nagovoril krepko besedo pričujoče tako le: „Sedaj se ločim od Vas. Odpustite mi, ako sem koga žalil; kakor tudi jaz vsem odpuščam. Naročite moje zadnje pozdrave tudi drugim. Svojo zahvalo izrekam obema tukaj pričujočima gospodoma kapelanoma za veliko ljubezen, ki sta mi jo izkazovala. Vsi smo bili enega srca.“ Koncu življenju mu je bil prav miren. Zavedal se ponedeljek jutro, 11. t. m., od treh naprej ni več. Ob 1/2,5ih potem je Stvarniku vrnil svojo neumrjočo dušo. Sredo, 13. t. m., je prišlo 73 duhovnikov umrlemu izkazat zadnjo čast. Poslovitvene besede je umrlemu govoril z leca bivši mu učitelj preč. g. prošt dr. Leonhard Klofutar povdarjajoč njega duhovsko vrednost; njega ljubeznjivost in njega neupognjenost v svojem prepričanju. Sveto mašo zadušnico je pel ob asistenci nekedanjih mu kapelanov prečastiti gospod kanonik Tomo Kajdiž, Brezničan rodom. Na to se je začel vršiti mrtvaški sprevod. V infulgi ga je vodil prošt Klofutar. V cerkveni obleki je šlo mogočno število 68 duhovnikov — videlo se nam je tako, kakor da bi nesli do groba ne mašnika; ampak kacega škofa. In to v težkem času — preddan praznika sv. Rešnjemu Telesu toliko duhovnov! Gledal si med duhovščino prišlece iz Notranjske, iz Dolenjske, iz Ljubljane in iz vseh srednjih ter višjih gorenskih pokrajin — od Rateč doli do juga naše dežele. Mežnarca je pač častilo domače duhovstvo; ljubili pa so ga osobito njega kapelani in njega dekanijska duhovščina. Vsi menda soglašajo s sodbo, kot nam jo je eden njih izjavljal: „Ne predstojnika; izgubili smo očetovskega prijatelja.“ Njega oporoka je uprav izgledno duhovska. Glavni dedič je župnijska cerkev, v kateri je svojega zazidal že prej menda 9000; nekteri pravijo 13000. Gospodarska ostala stvar bo vredna kakih 5000 gld. morda tudi več. Denarja je imel doma približno kakih 1500 gld. Edina hranilnična knjižica mu je bila iznašajoča 2000 gld.; namenjena ustanovi naslovom: Dijaška ustanova, ki jo oddaja ordinarijat. Uživajo naj jo sorodniki. Kranjčani, potem še le drugi Gorenci, sosebno Brezničanje. Omoženi sestri Teranovi je zapustil 200 gld., bratovim in otrokom sestri po 100 gld., poslom polno plačo za 1 leto, hlapcema po 60 gld. in 40 gld., pastirju 10 gld., oskrbnici 100 gld. precej, do smrti pa jej cerkev daje vsako leto po 40 gld., cerkvencu 100 gld., njega pomočniku 50 gld.; izvrševalju oporoke notarju Šlamberger 200 gld., revežem 200 gld. Pred leti že pa je prezidal rodno si hišo na Selu pri Resmanu s 6000 gld. Knjige prejmeta kapelana Iv. Renier in Fr. Žvan; ljub. semenišče, kranjska gimnazija in tamošnja ljuška šola. Glede pogreba in kakega nagrobnega spomenika ni zapisal in ne izustil besede; le enkrat se je izrazil do oskrbnice: „Saj me ne bodo pozabili.“ Edino to je želel, naj ga pokopljejo v strica Antona Jeglič, bivšega železniškega župnika grob — Tako je tedaj končal svoje tukajšnje žitije in oskrbel svojo dušo in svojo posvetnost dekan Mežnarec; tipična osebnost duhovščine kranjske; brezdvombeno izmed najdarovitejših njenih udov — mašnik, ki je vzvišenega stanu vredno v jasnih in oblačnih dneh ponosom in vdanostjo znal nositi sladki Gospodnji jarem. — Spominjaj se ga, duhovščina, in slovensko ljudstvo v molitvi!